

Odisee

Bragagiu

De n-ar fi fost vreodată-o Troe
Aș născoci-o să existe:
Eu de plecare am nevoie
Să vin din valurile triste.

Fugind spre Soare, de la Soare
Doar calea fie începută
Că pe un cal de lemn călare,
Că pe o bârnă de la plută.

Să fugăresc din urmă anii
Fugind de timpi să nu mă frângă
Și-ale lui Hercule coloane
Să fie-n dreaptă și în stângă.

Venind cu fața arsă-n drumuri,
Schimbând cămașa mea cea ruptă,
Iar voi vedea în zare fumuri
Ce m-or striga severe-n luptă.

Și voi pleca trăgându-mi coiful
Mai jos să nu se vadă văzul
Să nu îmi birui tu cu oful
Prietenia mea și crezul.

Mi-oi îneca în mări gunoiul
Să nu mă ducă în înfrângeri
Și fiecare cu războiul -
Cu cel de lemn - tu, eu - de sânge.

Pe căile ce în lumine
Lucesc că-n nestemate-s parcă
Voi pizmui aprins delfinii
Că ei n-au unde să se-ntoarcă.

Dar iar curenții m-or aduce
Și eu voi face la venire
Unealta ta să fie cruce,
Țesutul - numai o prostire.

Fricos ca între blânde șoapte
Avântul meu poate s-adoarmă
Eu voi privi iar mai departe

Pe unde orizontul cheamă.

Să plec din calcule de minte,
Din cele zise și nezise
Nu cu picioarele-nainte,
Ci cu privirile în vise.

Dar azi aud:„ Iar cu țesutul
Nu vreau ca să rămân lăsată,
Îmi iau și eu coiful și scutul
Suveica aruncând-o baltă.

Voi declara și eu războiul
Acestui trai ca mușgaiul
Și născocind cu tine-o Troie
Vom căuta etern ce-i raiul!”
Victor Bragagiu